

ელია — რიცხვი თორმეტი

ყოველი ხეობა ამაღლდება

Jeff Pippenger

2023-10-17

ჩვენ კვლავაც განვიხილავთ ელიას, როგორც წინასწარმეტყველურ სიმბოლოს. ელიამ ახაბს გამოუცხადა, რომ სამი წლის განმავლობაში წვიმა არ იქნებოდა, თუ არა მისი სიტყვისამებრ.

და ელია თიშბელი, გალაადის მკვიდრთაგანი, უთხრა ახაბს: ცოცხალია უფალი, ისრაელის ღმერთი, რომლის წინაშეც ვდგავარ, რომ ამ წლებში არც ცვარი იქნება და არც წვიმა, თუ არა ჩემი სიტყვისამებრ. 1 მეფეთა 17:1.

ქრისტე ლუკას წიგნში გვაუწყებს, რომ სამი წელი სინამდვილეში სამნახევარი წელი იყო.

და მან თქვა: ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: არცერთი წინასწარმეტყველი არ არის მიღებული თავის ქვეყანაში. ხოლო ჭეშმარიტებას გეუბნებით: მრავალი ქვრივი იყო ისრაელში ელიას დღეებში, როცა ცა დაიხშო სამი წლითა და ექვსი თვით, ისე რომ დიდი შიმშილობა იყო მთელ ქვეყანაზე; მაგრამ არც ერთ მათგანთან არ იქნა ელია მივლენილი, გარდა სარეპტისა, სიდონის ქალაქისა, ერთ ქვრივ ქალთან. ლუკა 4:24-26.

სამნახევარი წელიწადი ახაბისა და იეზებელის დროს მოხდა; ამით განისაზღვრება სამნახევარი წინასწარმეტყველური წელიწადი 538-იდან 1798 წლამდე, როდესაც პაპობა, რომელიც თიათირის ეკლესიაში იეზებელით არის წარმოდგენილი, ბნელი საუკუნეების განმავლობაში ბატონობდა.

მაგრამ რამდენიმე რამ მაქვს შენ წინააღმდეგ, რადგან ნებას აძლევ იმ დედაკაცს, იეზებელს, რომელიც თავის თავს წინასწარმეტყველად აცხადებს, ასწავლოს და აცდუნოს ჩემი მსახურნი, რათა იმრუშონ და ჭამონ კერპთათვის შეწირული მსხვერპლი. და მივეცი მას დრო, რათა მოენანია თავისი სიძვის გამო, მაგრამ არ მოინანია. აჰა, ჩავაგდებ მას სარეცელზე, ხოლო მათ, ვინც მასთან მრუშობს — დიდ გასაჭირში, თუ არ მოინანიებენ თავიანთ საქმეებს. და მის შვილებს მოვკლავ სიკვდილით; და ყველა ეკლესია შეიცნობს, რომ მე ვარ, ვინც გულსა და ზრახვებს იკვლევს; და მოგაგებთ თითოეულ თქვენგანს თქვენი საქმეებისამებრ. გამოცხადება 2:20-23.

იეზებელისათვის მიცემული „სივრცე სინანულისთვის“ იყო სამი წელიწადი და ნახევარი ელიას დღეებში, და სამი და ნახევარი წინასწარმეტყველური წელიწადი 538 წლიდან 1798 წლამდე, პაპისეული დევნის ბნელ საუკუნეებში. იეზებელისა და ევროპის მეფეთა სასჯელი, რომელთაც მასთან სიძვა ჩაიდინეს, იყო დიდი ჭირის საწოლში ჩაყრა და მისი შვილების სიკვდილი. ბნელ საუკუნეებში იყვნენ ერთგული სულელები, რომელნიც აგრეთვე ჩაყრილნი იყვნენ დიდი ჭირის საწოლში, მაგრამ ისინი

იცოცხლებდნენ. როდესაც დიდი ჭირის საწოლში იყვნენ ჩაყრილნი, ერთგულთათვის სიცოცხლისა და უღალატოთათვის სიკვდილის შედეგი დაფუძნებული იყო მათ „საქმეებზე“. ერთგულთა დიდი ჭირის საწოლი წარმოშობდა მოთმინებასა და სიცოცხლეს. მათი დიდი ჭირის საწოლი შეწყდებოდა სამი წელიწადისა და ნახევრის მიწურულისკენ, სწორედ იმ დროს, ვიდრე ელია სარეპტას დატოვებდა, რათა ახაბისთვის ებრძანებინა, მთელი ისრაელი ქარმელის მთაზე მოეწვია.

„ეკლესიის დევნა არ გაგრძელებულა მთელი 1260-წლიანი პერიოდის განმავლობაში. ღმერთმა, თავისი ხალხის მიმართ წყალობით, შეამოკლა მათი ცეცხლოვანი გამოცდის ჟამი. ეკლესიისთვის მოსალოდნელი „დიდი გასაჭირის“ წინასწარმეტყველებისას მაცხოვარმა თქვა: „და რომ არ შემოკლებულიყვნენ ის დღეები, ვერავინ გადარჩებოდა; მაგრამ რჩეულთა გულისათვის შემოკლდება ის დღეები.“ მათე 24:22. რეფორმაციის გავლენით დევნას ბოლო მოეღო 1798 წლამდე.“
The Great Controversy, 266, 267.

პაპობისათვის განკუთვნილი „ჭირის სარეცლის“ სამსჯავრო „სიკვდილით მოკლავდა მის შვილებს“, მაგრამ „ჭირის სარეცლის“ სამსჯავრო სიცოცხლის აღთქმასაც შეიცავდა მათთვის, რომელთა საქმეებიც მათი ერთგულების დასტურს წარმოადგენდა, როგორც ეს სარეცლის ქვრივის მისი სიკვდილის მაგალითით არის ნაჩვენები.

და იყო ამის შემდეგ, რომ იმ ქალის ძე, სახლის პატრონი ქალისა, ავად გახდა; და მისი ავადმყოფობა იმდენად მძიმედ იქცა, რომ სუნთქვაც აღარ შერჩა. და უთხრა მან ელიას: რა მაქვს მე შენთან, ღვთის კაცი? ჩემთან იმიტომ მოხვედი, რომ ჩემი ცოდვა გამახსენო და ჩემი ძე მოკლა? ხოლო მან უთხრა მას: მომეცი შენი ძე. და წაართვა იგი წიალიდან, აიყვანა ზემოთა ოთახში, სადაც თვითონ მკვიდრობდა, და თავის საწოლზე დააწვინა. და შეღადადა უფალს და თქვა: უფალო, ღმერთო ჩემო, ნუთუ იმ ქვრივსაც მოაწიე უბედურება, რომელთანაც მე ვდგავარ, მისი ძის მოკვლით? და სამჯერ გადაიწვა ყრმაზე, შეღადადა უფალს და თქვა: უფალო, ღმერთო ჩემო, გვედრები, დაუბრუნდეს ამ ყრმას სული. და ისმინა უფალმა ელიას ხმა; და ყრმის სული დაუბრუნდა მას, და გაცოცხლდა იგი. და აიყვანა ელიამ ყრმა, ჩამოიყვანა ზემოთა ოთახიდან სახლში და მისცა დედას; და თქვა ელიამ: იხილე, ცოცხალია შენი ძე. და უთხრა ქალმა ელიას: ახლა კი ვიცანი, რომ შენ ღვთის კაცი ხარ და რომ უფლის სიტყვა შენს პირში ჭეშმარიტებაა. 3 მეფეთა 17:17-24.

ქვრივმა შეიცნო, რომ ელია იყო „ღვთის კაცი“, რადგან „უფლის სიტყვა“, რომელმაც მისი შვილი სიცოცხლეს დაუბრუნა, იყო „ჭეშმარიტების“ სიტყვა. ელიის მიერ ქვრივის ძეზე თავისი თავის სამგზის გაწოლით განხორციელებული სამსაფეხურიანი პროცესი ქვრივმა გაიგო, როგორც ელიას ბაგეებში არსებული „სიტყვა“ — „ჭეშმარიტება“. ებრაული სიტყვა „ემეთ“ ამ მონაკვეთში ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“ და წარმოადგენს ალფასა და ომეგის შემოქმედებით ძალას. ეს არის ებრაული სიტყვა, რომელიც ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და უკანასკნელი ასოებით არის შედგენილი, და წარმოადგენს იმ ძალას, რომელსაც ძალუძს მკვდართა სიცოცხლეში დაბრუნება.

სამი წელიწად-ნახევრით წარმოდგენილი გამოსაცდელი დროის „სივრცეში“ მორწმუნეებმა, ისევე როგორც ურწმუნოებმა, მიიღეს „ჭირის საწოლის“ განაჩენი. სიკვდილი იყო იმ ჯგუფის შვილთა ხვედრი, რომელმაც მიჰყვა მეძავს, რომელიც მრუშობდა და წარმართობის მოძღვრებებს ასწავლიდა. სიცოცხლე მიეცა მეორე ჯგუფს, რომელმაც ელიას მითითებებს მიჰყო ხელი და „ქემმარიტების“ სიტყვა ირწმუნა.

ქვრივმა შეასრულა ელიას ბრძანება — მოეტანა მისთვის ცოტა წყალი და მიეცა ცოტა პური, და მისი მორჩილება წინასწარმეტყველის სიტყვისადმი განასახიერებს თიათირის ბნელი საუკუნეების ერთგულთ. (საყურადღებოა, რომ როდესაც ელია უბრძანებს ქვრივს, ჯერ იგი გამოკვებოს, ხოლო შემდეგ თავისი ძე და საკუთარი თავი, ამით წარმოდგენილია ის, რომ ელია პირველია, ვინც საჭმელს მისაღებად იღებს. იგი პირველია, ვინც უწყებას იღებს, ხოლო შემდეგ — ეკლესია.) ჩვენთვის ცნობილია, რომ ერთგულთა საქმენი დასასრულს უფრო დიდი იყო, ვიდრე დასაწყისში.

და თიათირის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს ძე ღვთისა, რომელსაც თვალები ცეცხლის ალივით აქვს და ფეხები — წმინდა სპილენძის მსგავსი: ვიცი შენი საქმენი, სიყვარული, მსახურება, სარწმუნოება, მოთმინება და შენი საქმენი; და ისიც, რომ უკანასკნელნი პირველთაგან უმეტესია. გამოცხადება 2:18, 19.

ერთგულებმა კეთილი „საქმეები“ გამოავლინეს იმ „დროს“, რომელიც პაპობას სინანულისთვის მიეცა, მაგრამ მათი საქმეები დასასრულს „პირველზე მეტი“ იყო. როცა ეს „დრო“ იწურებოდა, ქრისტემ გამოგზავნა რეფორმაციის დილის ვარსკვლავი, რომელმაც დაიწყო ის საქმე, რომ აღარ ეთმინათ პაპობა, რომელიც ეკლესიას ასწავლიდა „ემრუშა და ეჭამა კერპებისთვის შეწირული შესაწირავი.“

და ვინც გაიმარჯვებს და ჩემს საქმეებს ბოლომდე დაიცავს, მას მივცემ ხელმწიფებას ხალხებზე; და ის იმმართელებს მათზე რკინის კვერთხით; როგორც მეთუნის ჭურჭელი, ისე დაიმსხვრევიან ისინი ნამსხვრეებად; როგორც მეც მივიღე ჩემი მამისაგან. და მივცემ მას ცისკრის ვარსკვლავს. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს. გამოცხადება 2:26–29.

ქრისტეს ჰქონდა „რამდენიმე რამ წინააღმდეგ“ ერთგულთა მიმართ იმ „დროის“ დასაწყისში, რომელიც პაპობას მიეცა მოსანანიებლად, რადგან მათ ნება დართეს იეზებელს, „რომელიც თავის თავს წინასწარმეტყველ ქალს უწოდებს, ასწავლოს და აცდინოს ჩემი მსახურნი სიძვის ჩასადენად და კერპთათვის შეწირული საჭმლის საჭმელად.“ მაგრამ იმ „დროის“ ბოლოს ერთგულნი შეწყვეტდნენ იმის მოთმენას, რომ პაპობას განეგრძო თავისი ცდუნებები.

„მეთოთხმეტე საუკუნეში ინგლისში აღმოცენდა „რეფორმაციის ცისკრის ვარსკვლავი“. ჯონ უიკლიფი იყო რეფორმის მახარებელი არა მხოლოდ ინგლისისთვის, არამედ მთელი ქრისტიანული სამყაროსთვის. ის დიდი პროტესტი რომის წინააღმდეგ, რომლის წარმოთქმაც მას ებოძა, აღარასოდეს უნდა დადუმებულიყო. ამ პროტესტმა გახსნა ბრძოლა, რომელსაც შედეგად უნდა მოჰყოლოდა პიროვნებათა, ეკლესიათა და ერთა გათავისუფლება.“ The Great Controversy, 80.

საკვები, რომელსაც ღმერთის მსახურები იღებენ, არის მოძღვრებანი ანუ უწყება, რომელსაც ისინი ღებულობენ. სიძვა არის ეკლესიის მიერ სახელმწიფო ძალაუფლების გამოყენება, რათა აღსრულდეს მისი კერპთაყვანისმცემლური მოძღვრებების იძულებითი დამკვიდრება. იმ „დროში“, რომელიც იზეხელს მონანიებისთვის მიეცა, ეკლესია დასაცავად უდაბნოში გაიხიზნა.

და ქალი გაიქცა უდაბნოში, სადაც მას აქვს ღვთისგან გამზადებული ადგილი, რათა იქ კვებავდნენ მას ათას ორას სამოც დღეს.... და ქალს მიეცა დიდი არწივის ორი ფრთა, რათა გაფრენილიყო უდაბნოში, თავის ადგილას, სადაც იკვებება ჟამს, ჟამებსა და ნახევარ ჟამს, გველის პირისაგან მოშორებით. და გველმა თავისი პირიდან წყალი გადმოანთხია ქალის უკან, როგორც ნიაღვარი, რათა ნიაღვარს წაეღო იგი. და მიწა შეეწია ქალს, და მიწამ გახსნა თავისი პირი და შთანთქა ნიაღვარი, რომელიც გველეშაპმა გადმოანთხია თავისი პირიდან. გამოცხადება 12:6, 14-16.

იეზებელისა და ახაბის დევნის დროს ოზადია განასახიერებდა იმ დაცვას, რომელსაც უდაბნო უზრუნველყოფდა პაპობრივი მმართველობის ხანაში.

და ახაბმა მოუხმო ოზადიას, რომელიც მისი სახლის განმგებელი იყო. (ხოლო ოზადიას ძლიერ ეშინოდა უფლისა; რადგან ასე იყო: როდესაც იზეხელმა ამოწყვიტა უფლის წინასწარმეტყველნი, ოზადიამ ასი წინასწარმეტყველი წაიყვანა, ორმოცდაათ-ორმოცდაათად გამოქვაბულში დამალა და პურიტა და წყლით კვებავდა მათ.) 3 მეფეთა 18:3, 4.

აბდიას საქმე — გამოქვაბულებში ორმოცდაათ-ორმოცდაათად წინასწარმეტყველთა დამალვა — არის უდაბნოში იმ ადგილის სიმბოლო, რომელიც ღმერთმა მოამზადა ერთგულთა გამოსაკვებად, მათთვის, ვინც უარი თქვა პაპობის მოძღვრებათა ჭამაზე და ასევე უარი თქვა მიეღო ის უწმინდური კავშირი, რომელიც წარმოდგენილი იყო მისი სიძვით ევროპის მეფეებთან. დროის ის მონაკვეთი, რომლის განმავლობაშიც ელიას სარეფთის ქვრივთან ჰქონდა მითითებული წასვლა საზრდოსა და იეზებელისა და ახაბისაგან დაცვისათვის, იყო დროის ის მონაკვეთი, როცა ეკლესია უდაბნოში გაიქცა, ხოლო ღმერთის მიერ მათთვის გამზადებული ადგილი წარმოდგენილი იყო აბდიას საქმით.

ელიას სამალავი სარეპტაში, რომელსაც ებრაულად „ცარფათი“ ეწოდება, ნიშნავს განწმენდას. როდესაც იეზებელს მონანიებისთვის მიცემული დრო დასრულდა, ელია მივიდა აბდიასთან და ახაბს მოუწოდა, მთელი ისრაელი ქარმელზე მოეწვია.

და როცა აბდია გზაზე იყო, აჰა, ელია შეხვდა მას; და მან იცნო იგი, და პირქვე დაემხო, და თქვა: შენა ხარ, ჩემო უფალო ელია? ხოლო მან მიუგო მას: მე ვარ; წადი, უთხარი შენს ბატონს: აჰა, ელია აქ არის. 1 მეფეთა 18:17, 18.

ელიას დრო სარეფთას ქვრივთან ბნელი საუკუნეების სიმბოლოს წარმოადგენს. ელიასა და ქვრივის მონათხრობში იგი ორ შემას აგროვებდა, რადგან სიკვდილის პირას იყო. ქვრივი წინასწარმეტყველებაში ეკლესიაა, და იგი უდაბნოში მყოფ იმ ეკლესიას განასახიერებდა, რომელიც სიკვდილის პირას იყო.

და სარდესის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვისაც აქვს ღმრთის შვიდი სული და შვიდი ვარსკვლავი: ვიცი შენი საქმეები, რომ სახელი გაქვს, თითქოს ცოცხლობ, და მკვდარი ხარ. იფხიზლე და განამტკიცე დანარჩენი, რაც დარჩა და სასიკვდილოდ არის გამზადებული, რადგან შენი საქმეები სრულყოფილად ვერ ვპოვე ღმრთის წინაშე. გამოცხადება 3:1, 2.

იგი „ორ შემას აგროვებდა“ და თავისი სიკვდილისთვის ემზადებოდა, როცა ელიამ ხელი შეუშალა.

და მოვიდა მასთან უფლის სიტყვა და თქვა: აღდეგ, წადი ცარფათში, რომელიც ციდონს ეკუთვნის, და იქ დასახლდი; აჰა, მე იქ ქვრივ ქალს ვუბრძანე, რომ გარჩინოს შენ. და აღდგა იგი და წავიდა ცარფათში. ხოლო როდესაც ქალაქის კარიბჭეს მიადგა, აჰა, იქ იყო ქვრივი ქალი, რომელიც შემას აგროვებდა; და დაუძახა მას და უთხრა: გევედრები, მომიტანე ცოტაოდენი წყალი ჭურჭლით, რომ დავლიო. და როცა იგი მის მოსატანად მიდიოდა, კვლავ დაუძახა და უთხრა: გევედრები, ხელითაც მომიტანე პურის პატარა ნატეხი. ხოლო მან თქვა: ცოცხალია უფალი, შენი ღმრთი, ნამცხვარი არა მაქვს, არამედ მხოლოდ ერთი მუჭა ფქვილი კასრში და ცოტაოდენი ზეთი დოქში; და, აჰა, ორ ღერ შემას ვაგროვებ, რათა შევიდე და მოვამზადო იგი ჩემთვის და ჩემი ძისთვის, შევჭამოთ და მოვკვდეთ. 3 მეფეთა 17:8–12.

სარეფთის ქვრივი აგროვებდა „ორ შემას“. ქვრივი განასახიერებს ერთგულებს იზებელის დროს. მისი მე განასახიერებს მათ, ვინც თიათირის ისტორიის განმავლობაში დაიხოცა იმ აღთქმით, რომ აღდგებოდნენ პირველ აღდგომაში.

და ვიხილე ტახტები, და დასხდნენ მათზე, და მიეცა მათ სამართალი; და ვიხილე სულები მათი, რომელნიც თავმოკვეთილ იქნენ იესოს მოწმობისათვის და ღვთის სიტყვისათვის, და რომელთაც არ ეცათ თავყვანი მხეცისთვის, არც მისი ხატისათვის, და არ მიეღოთ მისი ნიშანი თავიანთ შუბლზე, ან თავიანთ ხელებზე; და გაცოცხლდნენ და იმეფეს ქრისტესთან ერთად ათასი წელი. ხოლო დანარჩენი მკვდრები არ გაცოცხლებულან, ვიდრე არ აღესრულა ათასი წელი. ეს არის პირველი აღდგომა. ნეტარი და წმიდაა ის, ვისაც წილი აქვს პირველ აღდგომაში: ასეთებზე მეორე სიკვდილს არა აქვს ძალაუფლება, არამედ იქნებიან ღვთისა და ქრისტეს მღვდლები და იმეფებენ მასთან ერთად ათასი წელი. გამოცხადება 20:4–6.

ქვრივიც წარმოადგენს სარდისში მყოფ იმ მცირერიცხოვანთ, რომლებიც ღირსნი აღმოჩნდნენ და მიეცათ თეთრი სამოსელი.

მაგრამ სარდეშიც გყავს რამდენიმე სახელი, რომელთაც თავიანთი სამოსელი არ შეუბილწავთ; და ისინი ივლიან ჩემთან ერთად თეთრებში, რადგან ღირსნი არიან. მძლეველი ამგვარად შეიმოსება თეთრი სამოსლით; და არ ამოვშლი მის სახელს სიცოცხლის წიგნიდან, არამედ ვაღიარებ მის სახელს ჩემი მამის წინაშე და მისი ანგელოზების წინაშე. გამოცხადება 3:4, 5.

თიათირას მეოთხე ეკლესიაში მყოფნი, რომლებიც ერთგულად დაიხოცნენ და ქვრივის მით არიან წარმოდგენილნი, მეხუთე ბეჭედში მიენიჭათ თეთრი სამოსელი.

და როდესაც მან გახსნა მეხუთე ბეჭედი, ვიხილე სამსხვერპლოს ქვეშ იმათი სულები, რომელნიც მოკლულ იქნენ ღვთის სიტყვისათვის და იმ მოწმობისათვის, რომელიც ეპყრათ. და შეჰღაღადეს მათ დიდი ხმით და თქვეს: როდემდე, უფალო, წმიდაო და ჭემმარიტო, არ გაასამართლებ და არ იძიებ ჩვენს სისხლს დედამიწაზე მცხოვრებთაგან? და მიეცა თითოეულ მათგანს თეთრი სამოსი; და ეთქვა მათ, რომ კიდევ მცირე ხანს მოესვენათ, ვიდრე აღსრულდებოდნენ მათი თანამოსამსახურენიც და მათი ძმანიც, რომელნიც მათსავით უნდა მოკლულიყვნენ. გამოცხადება 6:9–11.

ბნელი საუკუნეების მოწამეებს მიეცათ თეთრი სამოსელი და ეთქვათ, განესვენათ თავიანთ საფლავებში, ვიდრე პაპის მოწამეთა სხვა ჯგუფი არ მოიკლებოდა, როგორც თვითონ იქნენ მოკლულნი. ისინი პაპობის მიერ იყვნენ დახოცილნი სამი წელიწადისა და ნახევრის განმავლობაში, და დაჰპირდნენ, რომ პაპობა საბოლოოდ გასამართლდებოდა, მაგრამ არა მანამ, ვიდრე პაპის მოწამეთა მეორე ჯგუფი არ მოიკლებოდა მოსალოდნელი საკვირაო კანონის კრიზისის დროს. და უაიტი მოწამეთა თხოვნას, რომ პაპობაზე აღსრულებულიყო სამსჯავრო, აკავშირებს გამოცხადების წიგნის ორ მონაკვეთთან.

„როდესაც მეხუთე ბეჭედი გაიხსნა, იოანე გამოცხადების მხილველმა ხილვაში იხილა სამსხვერპლოს ქვეშ ის კრებული, რომლებიც მოიკლნენ ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. ამის შემდეგ მოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავში აღწერილი სცენები, როდესაც ისინი, ვინც ერთგულნი და ჭემმარიტნი არიან, ბაბილონიდან იხმობიან გარეთ. [გამოცხადება 18:1–5, ციტირებულია.]“ Manuscript Releases, ტომი 20, 14.

გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი მუხლიდან მეხუთე მუხლამდე ასახულია პირველი და მეოთხე მუხლების ორი ხმა. მეორე ხმა არის ბაბილონიდან გამოსვლის მოწოდება, და იგი აღნიშნავს საკვირაო კანონის დევნის დასაწყისს, როდესაც მესამე ანგელოზის ძლიერი მოძრაობა ღვთის სხვა სამწყსოს ბაბილონიდან მოუხმობს გამოსასვლელად. იგი ასევე მეხუთე ბეჭდის მონაკვეთს მეშვიდე ბეჭდის გახსნასთან ათავსებს.

„[გამოცხადება 6:9–11 ციტირებულია]. აქ იოანეს წარედგინა სურათები, რომლებიც იმჟამინდელ რეალობას არ ასახავდა, არამედ იმას, რაც მომავალში, დროის გარკვეულ პერიოდში, მოხდებოდა.“

„გამოცხადების 8:1–4 ციტატა.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 197.

გამოცხადების წიგნის მერვე თავის პირველიდან მეოთხე მუხლებამდე იხსნება მეშვიდე ბეჭედი.

და როცა მან გახსნა მეშვიდე ბეჭედი, ჩამოვარდა დუმილი ცაში დაახლოებით ნახევარი საათის განმავლობაში. და ვიხილე შვიდი ანგელოზი, რომლებიც იდგნენ ღვთის წინაშე; და მათ მიეცათ შვიდი საყვირი. და მოვიდა სხვა ანგელოზი და დადგა საკურთხეველთან, რომელსაც ჰქონდა ოქროს საცეცხლური; და მიეცა მას მრავალი საკმეველი, რათა შეეწირა იგი ყველა წმიდის ღოცვებთან ერთად ოქროს

საკურთხეველზე, რომელიც იყო ტახტის წინაშე. და საკმევლის კვამლი, რომელიც აღევლინა წმიდათა ღოცვებთან ერთად, ავიდა ღვთის წინაშე ანგელოზის ხელიდან. გამოცხადება 8:1-4.

ბნელი საუკუნეების მოწამეთა ღოცვები, რომლებიც მეხუთე ბეჭედში სთხოვენ ღმერთს, რომ სამსჯავრო მოავლინოს მეძავზე, რომელიც დედამიწის მეფეებთან მრუშობს, მეშვიდე ბეჭდის გახსნისას „ღმერთის წინაშე“ ადის. შთაგონება მეშვიდე ბეჭდის გახსნას ათანხმებს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმას, რადგან სწორედ მეორე ხმაზე იხსენებს ღმერთი მის ურჯულოებებს და შემდეგ ორმაგად მიუზღავს მას სამსჯავროს: ერთხელ ბნელი საუკუნეების მოწამეთათვის და ერთხელ საკვირაო კანონის კრიზისის სისხლისღვრისთვის.

და მოვისმინე სხვა ხმა ზეციდან, რომელიც ამბობდა: გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და რათა არ მიიღოთ მისი წყლულებისგან. რადგან მისმა ცოდვებმა ზეცას უწია, და ღმერთმა გაიხსენა მისი ურჯულოებანი. მიუზღეთ მას ისე, როგორც მან მოგიზღოთ თქვენ, და ორმაგად მიუგეთ მისი საქმეებისამებრ; იმ სასმისში, რომლითაც მან აავსო, ორმაგად აუვსეთ მას. გამოცხადება 18:4-6.

სარდესში მცირერიცხოვანნი, რომელთაც თავიანთი სამოსელი არ შეუბილწავდათ, წარმოდგენენ მათ, ვინც გამოვიდნენ თიატირის ისტორიისგან, რომელიც 1798 წელს დასრულდა. ისინი წარმოდგენილნი არიან სარეფთის ქვრივით, ქვრივით, რომელიც 1844 წელს ქორწილში მიდიოდა.

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმიდესში, საწმიდრის განწმედისათვის, როგორც ნაჩვენებია დანიელის 8:14-ში; კაცის ძის მოსვლა დღეთა ძველთან, როგორც წარმოდგენილია დანიელის 7:13-ში; და უფლის მოსვლა თავის ტაძარში, როგორც წინასწარ იუწყებოდა მალაქია, — ერთსა და იმავე მოვლენას აღწერს; და ამასვე განასახიერებს სასიძოს მოსვლა ქორწილში, როგორც ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ის ათი ქალწულის იგავში.“ The Great Controversy, 426.

ქვრივი, სიკვდილის წინ თავის უკანასკნელ სადილს ამზადებდა, როდესაც ელიამ უბრძანა, რომ მისთვის ემსახურა. იგი განასახიერებს თიათირაში მყოფ ერთგულ მცირერიცხოვანთ, რომლებიც გადადიან სარდისში მყოფ ერთგულ მცირერიცხოვანთა რიგებში, და აგროვებდნენ „ორ შეშას“ „ცეცხლისათვის“.

„ორი კვერთხი“ წარმოადგენს ძველი ისრაელის ორივე სახლს, რომლებიც გათელილ იქნა ჯერ წარმართობის, შემდეგ კი პაპიზმის მიერ, მაგრამ 1798-დან 1844 წლამდე ისტორიულ პერიოდში უნდა შეკრებილიყო და შეერთებულიყო, როგორც „ერთი კვერთხი“.

კვლავ მოვიდა ჩემთან უფლის სიტყვა და მითხრა: შენ კი, კაცის ძეო, აიღე ერთი კვერთხი და დაწერე მასზე: იუდასთვის და ისრაელის მეთათვის, მის თანაზიართათვის; მერე აიღე მეორე კვერთხი და დაწერე მასზე: იოსებისთვის, ეფრემის კვერთხი, და ისრაელის მთელი სახლისთვის, მის თანაზიართათვის. და შეაერთე ისინი ერთმანეთთან ერთ კვერთხად, და გახდებიან ისინი ერთნი შენს

ხელში. და როცა შენი ხალხის ძენი გეტყვიან: არ გვიჩვენებ, რას ნიშნავს ეს? უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ავიღებ იოსების კვერთხს, რომელიც არის ეფრემის ხელში, და ისრაელის ტომებს, მის თანამოზიარეებს, და შევუერთებ მას იუდას კვერთხს, და ვაქცევ მათ ერთ კვერთხად, და იქნებიან ერთნი ჩემს ხელში. და კვერთხები, რომლებზედაც დაწერ, იქნება შენს ხელში მათ თვალწინ. და უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, წამოვიყვან ისრაელის ძეებს იმ წარმართთა შორისიდან, სადაც ისინი წავიდნენ, და შევკრებ მათ ყოველი მხრიდან და მოვიყვან მათ თავიანთ ქვეყანაში. და ვაქცევ მათ ერთ ერად იმ ქვეყანაში, ისრაელის მთებზე; და ერთი მეფე ეყოლებათ ყველას მეფედ; და აღარ იქნებიან ორ ერად, და აღარასოდეს გაიყოფიან ორ სამეფოდ. აღარც შეიბილწებიან თავიანთი კერპებით, არც თავიანთი სისამაგლეებით და არც რაიმე თავიანთი დანაშაულებით; არამედ ვიხსნი მათ ყველა მათი სამკვიდრებლიდან, სადაც შესცოდეს, და განვწმედ მათ; და იქნებიან ისინი ჩემი ერი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი. და დავითი, ჩემი მსახური, იქნება მათზე მეფედ; და ყველას ერთი მწყემსი ეყოლება; და ივლიან ჩემს სამართალთა მიხედვით, დაიცავენ ჩემს წესებს და აღასრულებენ მათ. და იცხოვრებენ იმ ქვეყანაში, რომელიც მივეცი იაკობს, ჩემს მსახურს, სადაც თქვენი მამები ცხოვრობდნენ; და იცხოვრებენ იქ ისინი, მათი შვილები და მათი შვილების შვილები უკუნისამდე; და დავითი, ჩემი მსახური, იქნება მათი მთავარი უკუნისამდე. და დავუდებ მათ მშვიდობის აღთქმას; ეს იქნება მათთან საუკუნო აღთქმა; და დავამკვიდრებ მათ, გავამრავლებ მათ და ჩემს საწმიდარს დავდგამ მათ შუაგულში უკუნისამდე. ჩემი სავანეც მათთან იქნება; და მე ვიქნები მათი ღმერთი, და ისინი იქნებიან ჩემი ერი. და გაიგებენ წარმართნი, რომ მე, უფალი, ვწმედ ისრაელს, როცა ჩემი საწმიდარი იქნება მათ შუაგულში უკუნისამდე. ეზეკიელი 37:15–28.

როცა ელია სარეპტას ტოვებს, რათა ახაბი და მთელი ისრაელი ქარმელის მთაზე მოიხმოს, დაქვრივებული ეკლესია, რომელიც უდაბნოში იყო გაქცეული, აგროვებდა ორ შეშას იმ ცეცხლისთვის, რომელიც ქვრივს განწმენდს ქორწილის წინ, 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ამ ორი შეშის შეგროვება არის მილერიტული მოძრაობის შეკრება, რომელიც სრულდება ესაიას მეშვიდე თავში მითითებულ უკანასკნელ სამოცდახუთწლიან პერიოდში. ჩრდილოეთის სამეფომ მოსეს წყევლა იტვირთა ძვ. წ. 723 წლიდან 1798 წლამდე, ხოლო სამხრეთის სამეფომ იგივე წყევლა იტვირთა ძვ. წ. 677 წლიდან 1844 წლამდე. 1844 წელს ამ ორი სიტყვასიტყვითი ერის სულიერი შთამომავლები შეიკრიბნენ ერთად, როგორც ერთი შეშა, ანუ ერთი ერი.

თუ სხვა არაფერი, ეზეკიელი ამ ორ კვერთხს განსაზღვრავს როგორც ორ ერს, რომლებიც ერთ ერად იქცევიან.

რადგან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი არის რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი შეიმუხრება ისე, რომ ხალხად აღარ იწოდებოდეს. და ეფრემის თავი არის სამარია, და სამარიის თავი არის რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, ჭეშმარიტად ვერ დამტკიცდებით. ესაია 7:8, 9.

თუ ჩვენ არ ვირწმუნებთ სამოცდახუთი წლის წინასწარმეტყველებას, ვერ დავმკვიდრდებით.

ჩვენ ელიის სიმბოლიზმის წარმოჩენას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.